

славеитѣ въ гърлото си, че пѣятъ тѣй хубаво?

— Дарба божия! — отвърна важно старата гарга и чукна съ човката си една бубулечка, която лазѣше на края на гнѣздото.

— Ами азъ нѣмамъ ли дарба божия? — попита малкото гардже, като разпери крилетѣ си и извика: Га-га!

— Кой? Ти ли? — рече майката и погледна учудено синчето си. — Да не си намислилъ и ти пѣвецъ да ставашъ? Не ти трѣбва такъвъ занаятъ. Отъ тебе ще излѣзе нѣщо много повече. Съ твоята дарба божия ти ще станешъ професоръ!

— Не ща професоръ! — записка малкото гардже, и очитѣ му се налѣха съ сълзи. — Не ща професоръ, пѣвецъ искамъ да стана!

— Я мирувай, че ако те плесна по главата, само на пѣвци ще ми станешъ! — изграчи сърдито старата гарга и отскубна едно перце отъ опашката на непокорния си синъ.

И гарджето наистина се укроти, сви се послушно въ гнѣздото и не каза нито дума повече. Ала отъ тоя день натакъ, то започна да слабѣе, и главичката му клюмна. Нищо не можеше да го съживи и да

му възвърне предишната бодростъ: нито грижитѣ на майка му, която го тъпчеше съ червейчета; нито слънцето, което го милваше съ топлитѣ си лъчи; нито чудния мирисъ на горскитѣ цвѣтя, които цвѣтѣха сякашъ въ самия въздухъ.

— Какво ти е? — питаше го често майката, а то повтаряше само едно:

— Пѣвецъ искамъ да стана!

Съжали се най-сетне старата гарга надъ мжкитѣ на своя синъ и реши да отстѣпи.

— Добре, — рече единъ день тя. — Щомъ толкова много искашъ да станешъ пѣвецъ, станй! Само да не се разкайвашъ после, че не си станалъ професоръ! Връщане назадъ нѣма!

— Благодаря ти, майчице! — извика зарадвано гарджето и въ сжщия мигъ клюмналата му главичка се изправи, и очичкитѣ му засвѣткаха отъ щастие.

— Но какъ ще станешъ пѣвецъ, като нѣмашъ гласъ? — чудѣше се майката. — Чакай, ще ида азъ при бухала, да го питамъ. Той е умна птица и може да ми даде добъръ съветъ.

И старата гарга изхвъркна изъ гнѣздото и отиде при бухала, който живѣеше въ хралупата на единъ грамаденъ